

til Rustninger for Udlandets Skyld, kunde der maaskee tænkes indre Grunde dertil. Den ærede Rigsdagsmand for Skanderborg (Lutein) siger, at, naar vi have tænkt og ogsaa talt om, at der kunde være indre Grunde, som havde foranlediget Ministeriet til at samle Tropper her paa Sjælland og overhovedet foretage Rustninger, nemlig, at Ministeriet havde istinde at forsøge Noget imod vor Forfatning, at saa er dette en altfor haard Besskyldning; men der kunde dog være Et og Andet, som kunde tale for, at det ikke var saa ganske ugrundet, og det forekommer mig endogsaa, at det ærede Medlem selv, da han i October kom herind, frist fra den sunde Landluft, var saa greben af den Tilstand, hvori vi da befandt os, at han selv dengang maa have troet noget paa, at der baade var begaaet en Ulovlighed og kunde forestaae flere Ulovligheder. Naar man erindrer den Maade, hvorpaa Ministeriet dengang gik frem, navnlig ved at gaae Rigsdagen forbi i saa vigtige Pengespørgsmaal, og hvad der saa senere passerede, saa troer jeg ikke, at det er ganske uden Grund, hvad der er blevet anført som Manges Mening blandt os, at Rustningerne havde indre Grunde. Naar man vil spørge: Ja, men hvorledes skulde Skibene bruges hertil? saa vil jeg sige, at det, at udruste Skibe, kunde være en ligesaa fin Masse, som, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) igaar anførte, at lægge Tropper, der skulde beskytte Sydgrændsen, over paa Sjælland; den ene Beregning kan jo være ligesaa fin og ligesaa god som den anden. 3 Marts Maaned vide vi jo, at den Tillid til Ministeriet, som det ærede Medlem for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) meente, at det da tildeels endnu havde, var forsvunden. Jeg troer, at vi allerede 3 Hjerdingaar isorveien havde viist, at den var forsvunden; jeg skal ikke opholde mig ved de Beviser, som kunne anføres herfor, men i Marts Maaned kan der dog ikke være Tale om, at der var nogen Tillid tilbage til det daværende Ministerium; det var tværtimod sat under den allerbestemteste Mistillid; og hvad der senere passerede skulde da heller ikke give os nogensomhelst frist Tillid til det. Man vil nemlig erindre, at under

9de Marts blev Forespørgselen stillet til Ministeriet; om det vilde holde sit Ord, hvilken Forespørgsel var anmeldt 2 Maaned før forevælen; den 13de Marts havde vi Adressen, som udtalte, at Ministrene vare uordholbne; den blev antagen med 77 Stemmer mod 3. Den 24de Marts blev Rigsdagen sluttet, og i Begyndelsen af April Maaned viste Ministeriet, hvad Bei det vilde gaae i constitutionel Henseende og overhovedet ligeoverfor vor Forfatning. Det var den daværende Krigsminister, der begyndte Feltoget med at forlange en „Revers“ af den nuværende Finantsminister, og, da han nægtede at give det, saa blev han tilligemed den nuværende Cultusminister afstediget under 18de April; den 26de April hørte vi Alle, at Biskoppen for Lollands-Falsters Stift havde faaet sin Afsted; og saa begyndte Pressfagerne efter en stor Maalestok. Alt dette kunde ikke bidrage til at fremkalde Tillid til Ministeriet; men maaskee det havde den andre Steder; dette synes ikke at være urimeligt at antage, thi kort Tid efter læste man i Petersborg Hoftidende om de nævnte Afstediggelser, at de vare foretagne af Ministeriet, og at der endnu fandtes 50 Embedsmænd, som skulde gaae samme Bei. Derefter kom Forbudet imod Forsamlinger under aaben Himmel, og endelig kom Forordningen af 26de Juli. Alt dette staaer imidlertid i saa frist Minde, at jeg ikke skal opholde mig derved; men, naar man samler det og tager det i Betragtning, saa forekommer der mig ikke at være noget Urimeligt i, at der er Mange af os, som troer, at det er en Masse, naar Ministeriet siger, at det dengang var nødvendigt at ruste sig ligeoverfor Udlandet, men at man ene og alene rustede sig i Forventning af, at man kunde faae Brug for Tropperne her hjemme. Jeg har, som sagt, ikke hørt en eneste Grund, som kunde tale for, at vi skulde foretage disse Rustninger i vor Neutralitets Interesse. Endnu først i October Maaned laae nogle Skibe paa Rheden, men de fik Ordre til ufortøvet at hale ind, ligesaa snart vi her begyndte at tale om, at vi ikke vilde bevilge Pengene til Rustningerne. Det var altsaa ikke af nogen politisk Grund, de laae der; thi saa burde man jo have ført Hensigten igjennem, og altsaa ladet